

Ellen VAN STICHEL

Stafmedewerker Fara

Het Centrum voor Relatievorming en Zwangerschapsproblemen (cRZ) werd omgedoopt tot Fara. Al bijna even nieuw voor de organisatie is theologe Ellen VAN STICHEL, verantwoordelijk voor identiteit en visie. Geen makkelijke taak in een christelijke organisatie die vrouwen wil aanmoedigen vrij maar bewust om te gaan met ethische vragen over het begin van het leven.

‘Polarisatie overstijgen en nabij zijn in donkere periode’

Lieve WOUTERS

Nog geen dertig is ze, maar aan vastberadenheid en focus ontbreekt het Ellen VAN STICHEL niet. Ze loodst het publiek feilloos door een persconferentie over de naamsverandering van het cRZ – nu Fara. Nog even een persbericht de wereld insturen en klaar voor het interview. Daarin brengt ze vlot alle nodige nuances aan. Echtgenoot Hans GEYBELS, destijds woordvoerder van kardinaal DANNEELS, kan het moeilijk beter doen.

–Even raden, u komt uit een gelovig gezin?

Mijn vader is een geëngageerde gelovige. Voor mijn moeder staat veeleer de waardenbeleving voorop. Voor mezelf was het jaar 2000 met de Wereldjongerendagen in Rome erg belangrijk. Ik zat toen in het vijfde middelbaar en dacht al volop na over een studiekeuze. Psychologie leek me wel wat, maar in Rome ontmoette ik godsdienstwetenschappers. Er bestond dus een beroep waarin je het geloof kunt verbinden met de zorg voor mensen. Mijn keuze stond vast. Op school keken ze raar op, vooral omdat ik de enige was die al echt wist welke richting uit te gaan.

In het tweede jaar in Leuven kregen we christelijke sociale ethiek van Johan Verstraeten en dat boeide me enorm, vooral vanwege de maatschappelijke relevantie van het vak. Voor mijn thesis onderzocht ik de globalisering vanuit christelijk perspectief met een focus op de katholieke sociale leer. In mijn doctoraat, dat ik presenteerde in 2010, ging ik daarop voort. Dat ging over globale rechtvaardigheid, de plichten van rijke tegenover arme landen.

–Toen kruiste de vacature bij het cRZ uw pad. Meteen belangstelling?

Bij de sollicitatie bleek dat een theologe mooi zou passen in het team om de inhoudelijke lijn uit te tekenen en het was dan ook een uitdrukkelijke keuze van de organisatie. Een mooie uitdaging én maatschappelijk heel betekenisvol. Ik werk trouwens nog wel halftijds aan de universiteit, waar ik verbonden ben aan de onderzoeksgroep Anthropolos, die een inspirerende mensvisie ontwikkelt om van daaruit antwoorden te geven op onder meer medisch-ethische vragen. Die opdracht sluit naadloos aan bij mijn taak bij Fara.

–Toen oprichtster en coördinator Trees Dehaene in 2007 met pensioen ging, gleed het centrum

Nog geen dertig, maar aan vastberadenheid en focus ontbreekt het Ellen Van Stichel niet. © Hugo Maris

wat weg uit de aandacht en vervaagde zijn identiteit. Wat wil u daaraan doen?

Ik ben zeker niet gekomen om, bij wijze van spreken, de kerkelijke puntjes op de i te zetten. Dat is me ook nooit gevraagd. Je moet weten dat de organisatie in de schoot van het christelijke middenveld werd opgericht in 1991 als antwoord op de legalisering van

„Soms betreur je de keuze van iemand, soms moet je erop vertrouwen dat abortus dan het beste is”

abortus een jaar eerder. Maar ze was nooit een bisschoppelijk gemandateerd orgaan. Er was van meet af de vrijheid om vrouwen met zwangerschapsproblemen te begeleiden, ook als ze kozen voor abortus. Het ging er de initiatiefnemers vooral om het ethische debat gaande te houden, zodat abortus niet vanzelfsprekend werd. Zelfbeschikking bij levenskeuzes is vandaag een modewoord, maar in het geval van zwangerschapskeuzes

hebben vrouwen en koppels vaak het gevoel er alleen voor te staan en missen ze ondersteuning.

–Waar in zal u dan het verschil maken?

We lieten de organisatie doorlichten door een communicatiebureau. Ons profiel mocht gerust duidelijker, stelden ze. Dat profiel zal ik zowel in het maatschappelijke debat als in beleidsvoorbereidende werk duidelijker uitdragen en onze projecten zullen eraan worden afgetoetst en zo nodig bijgestuurd.

–Voor- en tegenstanders van abortus gingen in maart nog hevig tekeer in betogingen. Bevindt Fara zich niet tussen hamer en aambeeld?

Die polarisatie is een slechte zaak, maar doet ons standpunt misschien helderder klinken, al is het moeilijk in tien regels te vatten. Wij zijn niet tegen abortus louter omdat we christen zijn. We zijn ook niet vóór. Wij willen met iedere vrouw of elk koppel dat zich aandient, nagaan wat voor haar of hen in hun situatie het beste is. Een neutrale ruimte daarvoor is broodnodig. Het kwalijkste wat ons kan overkomen, is dat we door voor- of tegenstanders in een bepaalde hoek

worden geduwd waardoor onze boodschap verloren gaat: jonge vrouwen nabij zijn in wat misschien wel de donkerste periode van hun leven is.

–Kunt u er echt mee instemmen wanneer de keuze op abortus valt of is het toch de bedoeling dit zoveel mogelijk te vermijden?

Vaak weten wij niet wat vrouwen uiteindelijk beslissen na hun reflectie bij ons. Soms betrouwen we iemands keuze, maar soms moet je er ook gewoon op vertrouwen dat dit het beste was voor die persoon in die situatie.

–Intussen werd u zelf mama. Veranderde die ervaring uw visie enigszins?

Mensen ontmoeten met zwangerschapsproblemen, zoals een niet-levensvatbaar kindje, raakt je des te harder als je zelf zwanger bent. Ik moest groeien van een wat angstige visie op zwangerschap naar een vertrouwvolle. Je moet drie echo's ondergaan, waar altijd een risico in zit. In gedachten zag ik al die koppels passeren met zwangerschapsproblemen. Zelf moeder zijn, helpt wel om de vrouwen die hier over de vloer komen, beter te begrijpen.